

[Flemming Jensen.]

om, hvor de 5 år skal placeres i skoleforløbet.

Nu får skolen i øvrigt en øget fagtrængsel, som måske kunne give anledning til overvejelser om et mindre stift skema. Faget orientering har, så vidt jeg ved, haft succes, og oven i fagtrængslen placerer man så fritidsundervisning. Det kan lyde meget rimeligt, at man forbereder de unge på det, nogle kalder fritidssamfundet, men jeg tror, man skal have for øje, at f. eks. den frivillige idræt kan komme ud for ubehagelige og utilsigtede konsekvenser af et forslag af denne karakter. Det lyder godt, at man vil bringe eleverne over i idrætten, over i foreningerne. I praksis kan det betyde, at foreningerne får en konkurrence, de får svært ved at klare.

En del af sommeren er naturligvis gået med at diskutere, om ministeren havde økonomisk dækning for de merudgifter, loven må medføre. Ministeren er kommet med et regnestykke, hvoraf jeg ikke umiddelbart kan se, om f. eks. alle kommunernes udgifter i forbindelse med kurser og alt, hvad dermed følger, er med. Jeg kan derimod se, at man har trukket kommunernes bidrag i forbindelse med betaling for elever i private skoler fra, og det kan give mig anledning til en måske lidt drilsk bemærkning. Jeg var meget interesseret i at se det tal; det kunne jo tyde på, at kommunerne snart får at vide, hvad de skal betale, siden ministeriet ved det. Jeg kender én kommune, som, siden loven blev vedtaget i juni 1969, 12 gange har rykket ministeriet, sidst i januar 1973, uden at kunne få tallet. Men nu kommer det åbenbart, og det er da noget lykkeligt i denne forbindelse.

I forbindelse med pengene vil vi i det konservative folkeparti i øvrigt også overveje, om det netop er nye udgiftkrævende love, landet har brug for i dag. Ikke alene i en økonomisk trængt situation, men i enhver situation bør man overveje, hvor behovet er størst, og vi er ikke ganske overbevist om, at ministeren med dette forslag har peget på noget, som er uomgængelig nødvendigt i dag.

Ministeren lover al mulig forhandlingsvilje. Jeg vil gerne for også at være lidt rar — jeg indledte, håber jeg, med at være rar og vil gerne slutte på samme måde — sige, at denne forhandlingsvilje lover vi naturligvis

også i det inderlige håb, at ministerens vilje ikke er udtømt med den offentlige debat, men at han også vil tage hensyn til andre indvendinger.

Brøndlund Nielsen: Når vi optager behandlingen af skolereformforslaget her i folketinget, vil jeg først gøre den bemærkning, at reformens værdi jo ligger i dens gennemførlighed i praksis. I skolen drejer det sig ikke om noget teknisk, men om mennesker, og så er der i hvert fald en grænse for, hvor hurtigt man kan ændre på tingene, hvis det skal følges op i praksis. Hvor besynderligt det stærke reformtempo kan virke, mindes vi om i denne tid næsten dagligt, for i aviserne ser vi hver dag planer fra kommuner vedrørende deres fremtidige skoleudbygning og debat om sådanne planer, samtidig med at vi altså her i folketinget er i gang med at gennemføre en lovgivning, der måske ændrer grundlaget for denne planlægning.

Jeg kunne godt nævne et andet eksempel på den samme mangel på sammenhæng i planlægningen, når det går for hurtigt. Vi har netop nu set, at den nye seminarielov begynder at blive ført ud i livet i praksis, og hvad sker der så? Ja, så ændrer vi skolen, den skole, som lærerne skal gå ud i, og så skal vi som følge heraf på ny til at ændre seminarielovgivningen. Det er altså ting, der peger i retning af, at reformtempoet næsten kan blive så hurtigt, at det kan true med at bryde sammen.

Med hensyn til selve lovforslaget synes vi i venstre, at der er udtrykt gode hensigter i formålsparagraffen. Som en enkelt ting kan jeg nævne, at der tales om, at skolen i samarbejde med forældrene skal løse sin opgave. Skulle vi selv have udformet paragraffen, ville vi også have betonnet som skolens opgave, at den skal meddele nyttige kundskaber, og at den må opdrage til en følelse af medansvar.

Ser man på, hvordan formålet søges ført ud i livet, med andre ord forslaget nærmere indhold, er vi i venstre tilhængere af den grundtanke, der er i det, nemlig den udelte skole. Jeg vil omtale forskellige problemer, som imidlertid rejser sig med de tanker, forslaget fører frem.

Denne udelte skole, tilvalgsskolen, vil i hvert fald på de ældste klassetrin kræve årgange af en sådan størrelse, at der bliver